

PROLÓGUS

A csarnok üres volt, csupán egy köpenybe burkolózó, mozdulatlan alak állt egy fekete márvány emelvényen. Várakozón nézte a kétszárnyú ajtót a terem túlsó végében. A szeme smaragd-ként ragyogott, és fenyegető volt, mint az ólomszürke felhők a láthatáron. Az arcát beárnyékoló vörös haj színe a hamvadó parázsra emlékeztetett. Hatalmas teste alig látszott a homályban, mintha még a falon sorakozó fáklyák fénye sem akarna közeledni hozzá.

Az ajtó felpattant. A nyílásban kirajzolódott a két őr, közöttük pedig az ifjú alakja, akit a vörös hajú férfi hívatott. Az őrök azt a parancsot kapták, hogy hozzák ide a suhancot, mert már nem lehet bízni benne.

A tizenhét éves ifjú nem törődött őrzőivel. Büszkén, bátran közeledett. Kiszolgáltatót és fegyvertelen volt, járásán mégsem látszott bizonytalanság. Hanyagul megállt az emelvény előtt és kihívóan nézett a félelmetes alakra. Ám az ügyet sem vetve erre az arcátlanságra, az örökhöz fordult.

- Távozhattok - mondta mély, fenyegető hangon. - Hagyjatok magunkra.

Az őrök sietve engedelmeskedtek, a vörös hajú férfi pedig engedetlen tanítványára nézett.

- Remélem, jól kipihented magad? - kérdezte színlelt nyájjassággal.

- Tűrhetően.

A férfi biccentett. A bosszúság ráncokat rajzolt sima homlokára.

– Most, hogy visszatértél hozzánk, Narian, és elég időt kaptál arra, hogy visszanyerd erődet, a kiképzésednek folytatódnia kell. Ostoba szökési kísérleted máris háborúra kényszerített minket Hytanica ellen. Fel kell készítenem téged arra az időre, amikor majd te is részt veszel ebben. Te leszel az, aki elpusztítja Hytanicát.

– Nem vezetek csapatokat a szülőföldem ellen – jelentette ki Narian.

A férfi, ennek a csarnoknak az ura, felsóhajtott, majd balra fordult és lejtett az emelvény lépcsőjén.

– Tartottam tőle, hogy ezt fogod mondani – zsörtölődött. Megállt az ifjú előtt, aki tíz centiméterrel volt alacsonyabb nála. – Megfeledeztél róla, kinek tartozol hűséggel? A hytanicaiak Cokyri ellenségei. A *te* ellenségeid.

– Az *ellenség* jól bánt velem – vágott vissza Narian összeszorított szájjal.

A férfi lassan megkerülte a fiút, akit ő nevelt föl. Vizsgálta, fogást keresett rajta, és közben hideg udvariassággal beszélt.

– Ma elémm állítottak egy cokyrit, akit meg kellett büntetni. Órákon át vonaglott a kezeim alatt kínjában, és addig könyörgött kegyelemért, amíg ki nem vontam a kardom, és le nem vágtam a fejét. Pont oda gurult, ahol most te állsz. Tolvaj volt, Narian. Te tiszteletlen vagy velem, és az sokkal nagyobb véték. El tudod képzelni, hogy mi lesz a *te* büntetésed?

– Nem félek sem a kínzástól, sem a haláltól. Magad gondoskodtál róla a kiképzéseddel. Tégy velem, amit csak akarsz.

– Micsoda bátor szavak valakitől, aki ennyire sebezhető – gúnyolódott a hadúr, és megállt a fiú előtt. – Meg fogod tanulni, hogy a kínzásnak számos formája létezik, köztük egy, amelynek az elviselésére nem készítettek fel.

Narian izmai megfeszültek, várta a szenvedést, amelyet el kell majd viselnie. Ám a hadúr csak nézte, és gonoszul mosolygott.

– Azt hiszem, ettől kellő ösztönzést kapsz, hogy engedelmeskedj. – A mögötte levő ajtóra nézett, amely az emelvénytől balra nyílt. – Hozzátok be a foglyot! – parancsolta, alig emelve föl hangját, melyből süttött a rosszindulat.

Az ajtó felpattant, Narian elsápadt. Bejött egy őr, és a béklyóinál fogva húzott maga után egy összebilincselte kezű lányt, akinek az arcát Narian nagyon jól ismerte.

A hadúr odalépett a lányhoz, belemarkolt csapzott hajába, és Narianhoz vonszolta. A lány sírósan nyöszörgött, és egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Ne bánts! – mondta Narian. Lassan, hitetlenkedve csóválta a fejét és most először kissé megremegett a hangja. – Kérlek, ne bánts!

– Na de Narian! – vigyorgott gúnyosan a hadúr. – A könyörgés nem illik hozzád!

Elengedte a lány haját, majd nagy erővel arcon ütötte. Az zokogva összeroskadt, kezét vérző szájához kapta.

– Ne! – ordította Narian. – Azt mondtam, ne bánts! – Tekintete ide-oda villant ura és a lány között, míg lázasan törte a fejét. Erre a lehetőségre nem készült fel. – Kössünk egyezséget – folytatta hűvösebben. Erőt vett felindulásán, a hangja sem remegett már. – Csak ne bánts!

– Egyezséget? – mennydörgött a hadúr. – Kockáztatnád az életét?

– Nem, a te győzelmedet kockáztatom! Ha bántod vagy meghal, akkor nincs semmi, ami rávehetne, hogy engedelmeskedjek neked! – Elhallgatott, de mikor hiába várta a választ, folytatta: – A feltételeim egyszerűek. Kezessed róla, hogy ne essen bántódása, és a hytanica népet nem mészárolják le szükségtelenül.

Pillanatnyi töprengés után a hadúr bólintott. – Bár kétlem, hogy a te helyzetekben lehetne feltételeket szabni, megteszem, amit kérsz. Cserébe viszont teljesítened kell a parancsaimat. – A fogolyra nézett, aztán intett az őrnek, hogy vigye ki. – Tudtam én, hogy ismét egy véleményen leszünk!

Az őr odafutott a földön fekvő, zokogó lányhoz, hogy talpra állítsa, de az felsikoltott, és kitepte magát a kezei közül. Narian felé nyújtotta a kezét, oda akarta vonszolni magát hozzá, sírva, esdekelve suttogetta a nevét, de az ifjú csak rázta a fejét némán, tehetetlenül, bocsánatkérően. A vörös hajú férfi sokatmondó pillantást vetett az őrré, mire az megmarkolta a fogoly karját, és durván kivonszolta. A hadúr ismét ránézett a tanítványára.

– Sok vétked van, amelyekért meg kellene büntetnem téged – arcátlanság, engedetlenség, szökés –, de hajlandó vagyok eltekinteni ezektől. Mindazonáltal félek, megfeledkeztél róla, milyen messzire ér el az én kezem. Ezért most kapsz egy kis emlékeztetőt.

Baljóslatú szavai még a levegőben csengtek, amikor Narian felé nyújtotta a kezét. Az ifjú négykézlábra roskadt, és vonaglott a fájdalomtól. Hasztalanul próbálta elfojtani sikolyait. Addig sikoltott kínjában, amíg a hadúr le nem engedte a kezét.

– Hiányoltam az üvöltésedet – mondta gúnyosan. – Ne feledd, ha majd folytatjuk a kiképzést, hogy te és a lány ezt fogjátok elszenvedni, ha nem teljesíted a feladatot, amelyet tőlem kapsz.